Майстар-клас

АНІМАЦЫЯ ЯК ТРАМПЛІН

Ведаеце, які зараз адзін з найбольш актуальных трэндаў у сацсетках? Мабільная анімацыя. Наша гераіня Аляксандра ЖУРОМСКАЯ зацікавілася ёй амаль два гады таму, і зараз гэты занятак для дзяўчыны не проста хобі, а работа па душы.

— Я з Мазыра, але зараз жыву ў Мінску. З дзяцінства думала, што стану вядомай спявачкай, аднак лёс распарадзіўся па-іншаму, — расказала наша суразмоўніца. — Скончыла Мінскі дзяржаўны лінгвістычны ўніверсітэт, паралельна адвучылася на візажыста. Але пайшла ў грамадскае харчаванне, дзе прапрацавала дзесяць гадоў: афіцыянткай, метрдатэлем у адным з вядомых рэстаранаў сталіцы. З абавязкамі спраўлялася добра, была магчымасць развівацца ў гэтай сферы, аднак мне заўсёды хацелася рэалізаваць менавіта свой творчы патэнцыял. Таму ў мінулым годзе прыняла рашэнне звольніцца і пачала рабіць відэа- і фотакантэнт для сацсетак знаёмых, сяброў. Хутка да мяне звярнулася сяброўка, якая прапанавала весці профіль у Instagram яе рэстарана. Пагадзілася, але не думала, што змагу гэтым зарабляць, да таго ж адчувала шмат няўпэўненасці. Але мне вельмі падабалася ствараць прыгожыя відэаролікі, таму не спынялася ў развіцці.

Заказчыкі пачалі прыходзіць да Сашы з прапановамі супрацоўніцтва амаль адразу. Яна самастойна вывучала сферу мабільнай анімацыі, разбіралася і эксперыментавала з дадаткамі.

— Анімацыя стала для мяне трамплінам да дарослага і самастойнага жыцця. З гэтым было не вельмі складана, таму што асабістыя сацсеткі я актыўна вяду яшчэ з юнацтва. Ужо правяла каля дзесяці вэбінараў па мабільнай анімацыі, майстар-класы, выпусціла некалькі патокаў вучаніц аўтарскага курса. Каб усё атрымалася, з раніцы да ночы па 18—20 гадзін на працягу некалькіх месяцаў рыхтавала якасны кантэнт, напрацоўвала ўласныя «фішкі». І цяпер падпісчыкі і вучаніцы адзначаюць, што мае работы не падобныя на іншыя, адрозніваюцца асаблівай эстэтыкай і складанасцю выканання. Над кожным сваім праектам працую доўга, педантычна прадумваю кожную дэталь, кадр, таму ролікі выглядаюць цэласна і дынамічна. Акрамя таго, для мяне важна расставіць правільныя акцэнты ў музыцы. Таму можна сказаць, што для ўдалага выніку я не шкадую ні часу, ні сіл.

Аляксандра супрацоўнічае з вядомымі беларускімі і замежнымі брэндамі. Дзяўчына прызнаецца, што яна — самы строгі для сябе крытык...

— Шчыра кажучы, асабліва з крытыкай я не сутыкалася, і для мне гэта прыемна. Да таго ж чым больш напрацоўвала вопыт, тым больш станавілася ўпэўненай у сваіх сілах. Лічу сябе гнуткай у рабоце: калі заказчык патрабуе — магу перарабіць або падкарэкціраваць відэаролік колькі трэба разоў. На стварэнне аднаго 15- або 30-секунднага ў мяне сыходзіць прыкладна пяць гадзін. Памятаю, аднойчы рабіла двух- і чатыроххвілінныя відэа, тады спатрэбілася каля двух тыдняў. Гэта да таго, што не так усё проста, як падаецца на першы погляд. Каб рабіць такія ролікі, патрабуецца добрая тэхніка — раю карыстацца Iphone, ён больш падыходзіць для работы, там нашмат больш патрэбных функцый і інструментаў. А таксама трэба мець пачуццё густу, нагледжанасці і жаданне развівацца, тварыць.

Саша расказала, што, для таго каб пачаць зарабляць на мабільнай анімацыі, хопіць усяго трох мабільных дадаткаў: Bazart (відэарэдактар), Videoleap (фотарэдактар), Motionleap (для апрацоўкі дэталяў).

— Для многіх з тых, хто навучаецца мабільнай анімацыі, вялікую цяжкасць складае актыўнае вядзенне сацсетак. Але трэба разумець: зараз блогінг выйшаў на іншы ўзровень, змяніліся «правілы гульні», таму гэтаму абавязкова трэба вучыцца. Мала ведаць асновы мабільнай анімацыі, варта яшчэ і ўнікаць у маркетынг, блогінг, законы прасоўвання ў Instagram. Я люблю сацсеткі і адчуваю сябе там як рыба ў вадзе. Здымаць сторыз, рабіць фота- і відэакантэнт для мяне ў радасць. Штодзень публікую цікавы кантэнт, афармляю калажы, дапамагаю весці розныя камерцыйныя профілі, падтрымліваю зваротную сувязь са сваімі вучаніцамі. З такім хуткім рытмам перыядычна выгараю, аднак з-за таго, што ёсць вялікае жаданне вывесці свой брэнд на новы ўзровень, у якім бы я ні была настроі, бяру сябе ў рукі і іду далей. У мяне пакуль няма сваёй каманды, дзесьці ўнутры яшчэ сядзіць праблема пад назвай «зраблю ўсё сама», але ў далейшым усё ж такі планую дэлегіраваць бізнес-частку свайго занятку іншым спецыялістам, каб у мяне было больш часу на творчасць.

Да дарослага і самастойнага жыцця

Саша кажа, што настройвацца на правільны рабочы лад ёй дапамагае прырода, добрая музыка і медытацыі. «Але на гэта ўсё застаецца вельмі мала часу. У мяне ёсць дакладная мэта — развіваць асабісты брэнд, маштабаваць яго і актыўна і якасна прасоўвацца ў сацсетках».

Дар'я ШЛАПАКОВА.
Фота з архіва гераіні.

Лакацыі актыўнасці

Запросіць «Лянок»

Новы працоўны вытворчы праект пад такой назвай з удзелам студэнцкіх атрадаў плануюць рэалізаваць у 2022 годзе Рэспубліканскі штаб студэнцкіх атрадаў БРСМ і Аршанскі льнокамбінат, паведамілі ў Цэнтральным камітэце Саюза моладзі.

Такое рашэнне прыняло кіраўніцтва прадпрыемства і Рэспубліканскі штаб студэнцкіх атрадаў падчас наведвання Аршанскага льнокамбіната ўдзельнікамі рэспубліканскага семінара студатрадаў.

Паўдзельнічаюць у вытворчым працоўным праекце «Лянок» 50 чалавек. Аснову студатрада складуць навучэнцы Аршанскага дзяржаўнага прафесійнага ліцэя тэкстыльшчыкаў імя Г. В. Сямёнава. Па конкурсе, пасля папярэдняга навучання асновам прафесіі ў ліцэі, байцамі зводнага вытворчага атрада стануць таксама хлопцы і дзяўчаты з найбліжэйшых раёнаў — Дубровенскага, Талачынскага, Сенненскага. На працягу месяца яны будуць працаваць у другім і трэцім прадзільных цэхах камбіната прадзільшчыкамі мокрага прадзення. Заработная плата будзе залежаць ад выпрацоўкі. Галоўнае — не ленавацца. Прадпрыемства зацікаўлена ў маладых работніках, бо патрэба ў прадзільшчыках высокая. Таму ў моладзі з'явіцца магчымасць у будучыні атрымаць пастаянную працу, мяркуюць арганізатары праекта.

Сяргей РАСОЛЬКА.

«ХОЧАЦЦА ВЯРНУЦЦА Ў ТЫЯ ЦУДОЎНЫЯ ДНІ»...

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Адпрацавалі мы на будаўніцтве культурнага кластара ў Кемераве амаль два месяцы. Шчыравалі на аб'екце, дзе будаваўся аддзел харэаграфіі і спеваў. Па прыездзе хутка сарыентаваліся і ўключыліся ў працу, бо будоўля «Кузбас-300» вельмі падобная на Усебеларускую маладзёжную. Усяго нас было 15 чалавек: 14 хлопцаў і адна дзяўчына. Хтосьці тынкаваў і аздабляў сцены, нехта клаў керамічную плітку або працаваў у якасці падсобнага рабочага. Жылі ў інтэрнаце Кемераўскага дзяржаўнага ўніверсітэта, які размяшчаўся зусім недалёка ад нашага аб'екта.

«Дойліды» былі ўпэўнены: гэтая будоўля стане вельмі складанай як фізічна, так і маральна. «Спачатку навічкам было цяжкавата ўключыцца ў працэс. Тут галоўнае — не ўпусціць момант, калі яны пачнуць «тухнуць», здавацца, і своечасова падбадзёрыць. Разам з тым мы разумелі, што побач з намі вельмі моцныя будатрады з Расіі і Казахстана. Але іншыя хлопцы і дзяўчаты нас вельмі падтрымлівалі, мы пасябравалі, і нават цяпер з многімі захавалася цесная сувязь. Разам было нашмат лягчэй рушыць наперад і займацца падрыхтоўкай да розных мерапрыемстваў, спаборніцтваў. Да таго ж расіяне не чакалі такога высокага ўзроўню падрыхтоўкі «Дойлідаў». Калі нас аб'явілі найлепшымі па выніках працы на гэтай будоўлі, эмоцыі перапаўнялі», — падзяліўся Улад.

21-гадовы хлопец кажа, што матывацыя ўдзелу ў будатрадах ва ўсіх розная. «Асабіста я ўступіў у студатрад, бо хацеў паспрабаваць нешта новае. Было гэта два гады таму. Спачатку паехаў на Усебеларускую маладзёжную будоўлю ў Астравец байцом. Пасля першай «цаліны» мяне вельмі прыцягнуў студатрадаўскі рух, і я стаў камісарам на наступны год. А ўжо на трэці мяне выбралі камандзірам. Я вельмі таварыскі, камунікабельны, знаходжу агульную мову практычна з любым чалавекам, ніколі не баяўся адказнасці. Лічу сябе творчай асобай і, прыйшоўшы ва ўніверсітэт, раскрыў гэты свой патэнцыял яшчэ больш. На жаль, ужо не змагу больш ездзіць на «цаліну» разам з будатрадам, бо гэты год — мой апошні ў ВНУ, аднак калі б была такая магчымасць, не раздумваючы, пагадзіўся б і надалей займацца такой дзейнасцю».

Камісар «Дойлідаў» студэнт спецыяльнасці «Арганізацыя дарожнага руху» Мікіта БОНДАР уступіў у будатрад яшчэ тры гады таму, а на Міжнародную будоўлю паехаў ужо ў якасці камісара.

— Я вельмі творчы чалавек, у свой час скончыў мастацкую школу. Да таго ж люблю спорт. Да Міжнароднай студэнцкай будоўлі мы рыхтаваліся грунтоўна, упершыню паехалі ў Расію на такі маштабны аб'ект. Трапілі туды не ўсе, хоць ахвотных было шмат. Менавіта я адказваў за арганізацыю творчых і спартыўных мерапрыемстваў, за тое, каб наш атрад за час трэцяга працоўнага семестра стаў вялікай дружнай сям'ёй. Займаліся ўборкай будаўнічага смецця, залівалі падлогу бетонам, выконвалі іншыя справы. Пасля працы рыхтаваліся да спаборніцтваў або конкурсаў. З камандзірам замянялі адзін аднаго калі гэта было патрэбна. Не ўсё адразу атрымлівалася, але мы ўсяму хутка вучыліся. Падымаліся рана, але гэта было не адчувальна з-за насычаных дзён. Імкнуліся правільна планаваць час. На будоўлі абвастраецца жаданне ствараць, генерыраваць новыя ідэі. Чаго толькі не рабілі, нават здымалі кліп! Больш за ўсё ўразіў творчы фестываль, пасля яго атрымаў станоўчыя эмоцыі.

20-гадовы Мікіта падзяліўся, што адзін з самых любімых момантаў будоўлі — закрыццё трэцяга працоўнага семестра. «Адразу ўспамінаеш яркія моманты, якіх вынікаў дасягнулі. Шчыра кажучы, мы не былі ўпэўненыя на сто працэнтаў, што станем найлепшымі па выніках працы ў Кемераве. Гэтая ўзнагарода — вельмі значная для нас. Увогуле, мае родныя і сябры заўсёды падтрымлівалі ў тым, што я ўдзельнічаю ў будатрадзе. Гэта добрая магчымасць падарожнічаць, заводзіць новыя знаёмствы, развіваць свае навыкі. Калі трапляеш у студатрад — гэта назаўжды. Нават праз доўгія гады, як расказвае нам больш дарослае пакаленне студатрадаўцаў, ты вельмі хочаш заставацца яго часткай, вярнуць цудоўныя дні. Хацелася б працягваць гэтым займацца, але я ўжо выпускнік».

Дар'я ШЛАПАКОВА.
Фота з архіва герояў.